



Mākslas galerija MUSEUM LV  
un kultūras centrs GRATA JJ

30/01 - 04/04/2026

ZOJA GOLUBEVA  
DENISS EVINS

Kurators  
DENISS HANOVS

Mūzika  
NEMAIER feat. NUANN (EST/FIN)

STARP GLEZNIECĪBAS,  
BIO-INDUSTRIĀLO SĒŅU  
UN PSIHESES PASAULĒM.

# IT KĀ MUMS NEBŪTU NO KĀ BĪTIES



Slāņošnās  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 50x125cm

Sāpes mūsdienu kultūrā ir padzītas no guļamistabām un izsūtītas uz klīnikām, nodotas kluso speciālistu – algologu – rokās. Fiziskās sāpes un dvēseles sāpes ir kļuvušas par mārketinga un reklāmas scenāriju objektiem, kuros iepakojumi un kapsulas padara sāpes gandrīz rotaļīgas. Izšķīdināji, iedzēri un skrien vien tālāk – pretī jauniem pārdošanas apjomiem un klientu skaitam.

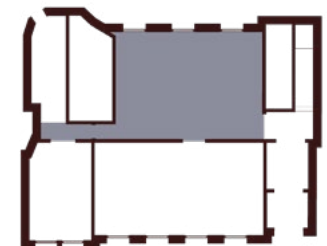
Tikai viena lieta pseido-veiksmes pasaulē nemainās: sāpes vienmēr ir individuālas, un ieiešana sāpju laukā iespējama tikai pa vienam. Var just līdzī, taču "līdz-" neatver durvis diviem. Ieeja "kompānijas pēc" nepastāv. No vienas puses,

sāpes attālina, izslēdz, izsviež; izplūstot pa miesas un dvēseles būtību, tās rada vientulības pieredzi, kuru citi nepārdzīvo. No otras puses, šī izolācija pārceļ cietēju viņa paša ķermeņa dziļumos, pietuvina eksistenciāliem jautājumiem – skaidri un nežēlīgi. Sāpju vientulība ir tikai to tumšais priekškambaris. Aiz tā slēpjas citas telpas – dziļa saikne ar izdzīvoto sāpju pieredzi: to stiprums, to pārākums, spēja visu sev apkārt apklusināt un izvest uz skatuves, kuru sauc par dzīvi, pavisam citus iekšējās darbības personāžus.

Šajā izstādes zālē māksliniece stāsta sāpju stāstus to daudzveidīgajās formās. Miesas

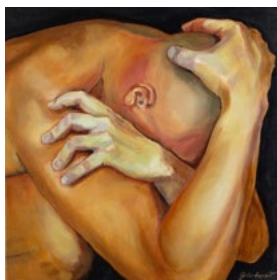
sāpes – no slimības un vardarbības, no aizvainojuma – mijas ar garīgajām sāpēm, kas nes sevī kaunu un atdzisušu iekāri, vilšanos un mīlestības nāvi līdzās organisma audu sairšanai.

Ķermenis spēj dzīvot vairākas dzīves un mirt slāņos, atsakoties no reiz svarīgā. Nāve mūs biedē ar savu noslēpumu, taču to dvēseļu skats, kuras dzīves pieredze ir "izmetusi" un "utilizējusi", ļauj ielūkoties cilvēka vienaldzības akas dziļumos – vienaldzības, kas ir sliktāka par nāvi, jo tā neaizskar. Otra dzīve pat ar iznīcības ideju.





Still here  
2025  
eļļa, audekls, 80x100cm



Nasta  
2025  
eļļa, audekls, 50x50cm



Eva  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 103x71cm



Adams II  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 103x71cm



Mēdeja  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 100x69cm



Atmiņas  
2024  
sēnes, eļļa, koks, 79x46cm



Orests  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 68x68cm



Still Here  
2025  
eļļa, audekls, 120x50cm

"Dzīve ir skaista!" – mēs esam pieraduši pie šī lozunga no filmām un ikdienas izteicieniem. Taču ķermeņa dzīve daudzējādā ziņā ir dubultā aģenta stāsts: ķermenis strādā diviem un divu vietā; tas vienlaikus raksta divas dienasgrāmatas un viss tajā ir sociāli un kulturāli sašķelts.

Ķermenis, dzimums un dzimtes identitāte, ar pēdējo no tiem populistiski biedē tuvredzīgu vēlētāju, publiskajā telpā veido savdabīgu trīsvienību: buduārs, intīmais sulu, audu un koka komplekts, sen jau ir iznests lielpilsētu dzīvīgo ielu krustojumā. Pilsēta ir aprijusi ķermeni, ierāmējusi to, kļuvusi par betona un stikla bageti. Ķermeni vairs nav iespējams noņemt no

dzimtes simbolu apakšrāmja, taču tajos var apzināti apmaldīties – kā pieredzējis sēņotājs, kurš nevēlas vākt visu, ko vien ierauga, bet pa taciņu grib nonākt pie sevis, līdz savam biedējošajam mežam ar laternām, ielu stabiem, skatlogiem un trolejbusa pieturām.

Šādā mežā autore atdod cilvēkam viņa ķermeni. Uz audekla, sastingušu krāsu un laku dinamikā, klātesošs ir ķermenis, cik vien iespējams līdzvērtīgs pats sev, atbrīvots no mimēzes nepieciešamības: no otra atspoguļojuma, kas valda kolektīvā performancē. Šādam kailam ķermenim nav vajadzības sevi izdomāt. Tas vienkārši ir, vienkārši pastāv. Bez traucējumiem

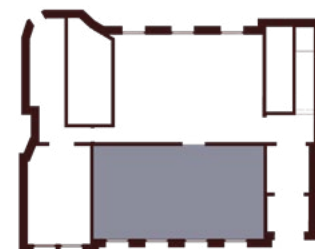


un barjerām. Bez partnera, bez institūciju vai tradīcijas iejaukšanās. Šāds ķermenis nealkst – tas ir mierīgs pat kustībā. Ķermeniskā ģeometrija ir pasīva un neprasa pierādījumus savām tiesībām uz esību. Esība ir vienkārši eksistences algoritms – ar krokām un grumbām, izliekumiem, iedzimtību, krišanas pieredzi, smaržu un krāsu.

Šajā zālē epiderma un orgāni pamet skatuvi un klusā raudu dziesmā, kommosā godina dabiskās sulas un brīvības atjaunošanos – līdz brīdim, kad pilsēta pamodīsies un cita tumsa neaprīs ķermeni.



Still Here  
2025  
eļļa, audekls,  
120x50cm  
50x50cm  
170x80cm





Vai tu mani redzi?  
2020  
eļļa, audekls  
25x35cm  
110x55cm  
135x75cm  
no sērijas DoYou See Me?

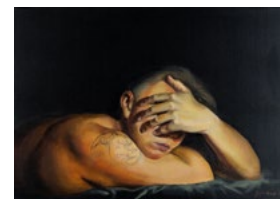


"Mēs iepazīstam viens otru pa daļām – un, iespējams, pilnībā tā arī nekad neiepazīstam. Mūdienu digitālās iepazīšanās un saziņas realitāte ļauj mums izvēlēties rakursus, apgaismojumu, sadalīt sevi pa fragmentiem, izrādot sevi labākās versijas, vienlaikus ilgojoties, lai mūs pieņemtu kā veselumu. Mēs pat varam redīgēt un atsaukt savas domas, kas jau kādam nosūtītas čatā – tikai, lūdzu, neatstum mani, es esmu tā, kādu tu vēlies mani redzēt."

Dvēseles plastiskā ķirurģija. Taču iekšējās sāpes un neizdzīvotās traumas atkal un atkal velk mūs atpakaļ visdrūmākajos, apslēptākajos dvēseles nostūros, kuriem patiesībā visvairāk vajadzētu, lai tos ieraudzītu."



"Es izvēlos sevi. Atspulgā, prožektoru gaismā, aizejošās dienas pustumsā. Dažreiz tas ir ļoti grūti, gandrīz neiespējami, bet pat tajās dienās, kad gribas apsegt galvu un paslēpties, man nav jābūt kāda izredzētai, lai paliktu es pati. I'm not for looking."



Not for looking  
2025  
eļļa, audekls  
80x100cm  
60x90cm  
70x100cm  
50x70cm  
40x50cm



"Šī ir mana dimensija – mans atmiņas kodols, manas pasaules šķēlums, kurā sastopas manas zemes dabas pazemes un virszemes slāņi: plašie izkaltušās zāles lauki, ko liec pie zemes asi, auksti rudens vēji, un skatienam apslēptās saknes – savādas, pat biedējošas, bet tās baro manu tagadni. Mana dimensija ir neiznīcināma tieksme dzīvot, sapņot un radīt, kas dzīvībai ļauj izlauzties cauri. Par spiti visam."

SelfDimention  
2018 mixed media  
230x120x100cm



Piecpadsmiit slavas minūtes beidzās pagājušajā gadsimtā, savukārt desmit sekundes sirsnīgas emodži – kaut kur pagājušajā desmitgadē. Bet mēs nekad neesam beigušies. Šī prožektora starmešos, kas apkārtējai publikai nežēlīgi izgaismo visas nianšes līdz baltam troksnim, mēs pat nekad pa īstam neesam sākušies. Mēs esam iestrēguši kaut kur savu baisāko, spēcīgāko noslēpumu un atklāsmju sublimāciju krēslā – tajā, uz kā balstās visa mūsu pasaules uztvere, svārstoties starp vēlmi parādīt sevi īstu un bailēm tikt iznīcinātam «atbildes ugunī». Iespējams, ne pirmo reizi.

Un šeit man kļūva baisi. Tāpēc es izgudroju mašīnu. Algoritmu, kas izturēs visu. Tekstu, skatienu, nosodījumu, līdzjūtību, asaras, kaunu, riebumu, bailes un, visbeidzot, gaismu. Gaismu, kurā pat cieši aizžmiegtām acīm mēs varētu pamanīt, ka neviens nav novērsies, neviens nav mūs atraidījis, pasaule nav sabrukusi un nav iznīcinājusi nevienu no mums.

Tikt ieraudzītam. Aptuveni uz minūti. Aizžmiegt acis. Un palikt dzīvam.

Ja es nevaru pateikt.  
Ja es nevaru ieraudzīt.  
Ja es nevaru sadzirdēt.  
Ja es nevaru mīlēt.  
Ja es nevaru sapņot.  
Ja es nevaru pieņemt.

Es izzūdu naidā.

Es izšķīstu tumsā.  
Es sliktu klusumā.  
Es izzūdu.

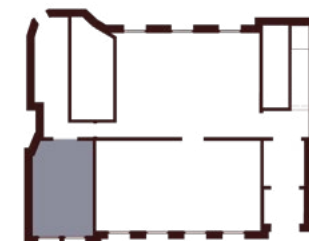
Bet es joprojām esmu šeit.  
Vai tu mani redzi?



Vai tu mani redzi? IV  
2022  
eļļa, audekls, 55x55cm  
no sērijas Do You See Me?



Deniss Evins  
Spotlight  
2026  
mixed media

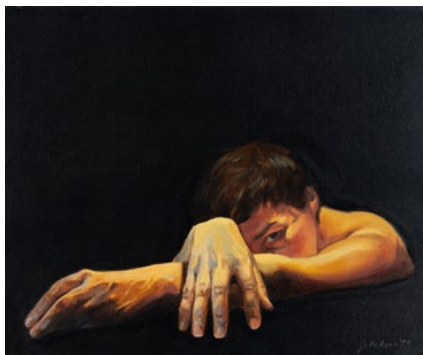




Skatiens  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
51x35cm

“Manā dzīvē bija laiks, kad bailes izrādījās spēcīgākas par nākotni. Es zaudēju to, kam nebija lemts kļūt par dzīvību, un cīnījies par savu. Tagad es esmu vesela. Es nesvinu uzvaru – es vienkārši dzīvoju. Un ar to pietiek.”

“Mēs dzīvojām kopā, bet sen vairs nesarunājamies. Es pieradu tikt galā pati un pārstāju gaidīt uzmanību. Kādā brīdī sapratu, ka mani vairs neredz pat tad, kad esmu līdzās. Pēc šķiršanās kļuva klusāk. Un negaidīti – vieglāk elpot.”



Neredzamā I  
2025  
eļļa, audekls, 50x60cm  
Neredzamā II  
2025  
eļļa, audekls, 60x60cm



“Būt ieraudzītai mākslinieka skatienā man nozīmē siltumfiziku. Es paskaidrošu.

Ir tāds process – kristalizācija, kad metālā veidojas sprieguma centrs, un visai sistēmai nākas ar to rēķināties, it kā to “apkalpot”. Tas ietekmē visu – izturību, spēju izturēt slodzi, funkcionalitāti un pat izskatu. Pie lielas slodzes tieši šajā

vietā var rasties plaisa. Lai šo sprieguma centru novērstu, jāmaina visa struktūra. Materiālzinātnē tam izvēlas termiskās apstrādes režīmu – uzkaršēšanu un sekojošu atdzesēšanu. Rezultātā veidojas pavisam jauna struktūra. Tā joprojām ietver agrākos kristalizācijas centrus, bet spriegums tagad vienmērīgi sadalās visā tilpumā. Tas padara sistēmu izturīgu, spējīgu izturēt milzīgas slodzes un dažkārt pat norūdīties vēl vairāk ekspluatācijas laikā.

Es mākslinieka priekšā, tāpat kā jebkura cilvēka priekšā, kuram es šķietu vesela, esmu šis metāls. Būt ieraudzītai ir tieši šāds “termiskās apstrādes” veids. Mani rētaudi siltā un pieņemošā skatiņa gaismā top mīkstāki. Un šajā brīdī es sāku pieņemt pati sevi.”

“Man ir laužti abi atslēgas kauli. Tie salūza dažādos laikos, abi saauga nepareizi, bet kopumā viss bija diezgan labi, līdz brīdim, kad sapratu, ka, piemēram, nevaru uz augšu pacelt rokas. Precīzāk – varu, bet ne tā, kā vajadzētu. Piemēram, pievilksnās laikā. Un es nekad neesmu varējis pievilkties – ne fizikālā, ne BDSM sesijā, ne sporta zālē, kur es nolēmu saprast, kas ar mani notiek. Jo, zini, ir vienlīdz neērti gan sporta zālē, gan BDSM sesijā – piecdesmit reizes atdoties es varu, bet pievilkties kaut vienu reizi – nē. Ai, atspiesties.

Katrā ziņā, es novilku apakškreklus, nostājos spoguļa priekšā un sāku cilāt rokas. Un izrādījās, ka, lai paceltu rokas, man tās vēl jāpagriež ap savu asi: vienu par 90 grādiem, otru par 60, citādi man kauli neieguļas kaut kādās iedobēs un rokas neceļas augstāk par plecu līmeni. Vai arī es ne tā pievelkos.

Un tā kopš trīs un vienpadsmit gadu vecuma mans ķermenis ir iemācījies būt normāls un pacelt rokas – vispirms kreiso, tad labo. Tik labi, ka es pat nemanīju, ka tur kaut kas darbojas nepareizi. Tas pielāgojas.

Un vēl nesen es uzzināju, ka es sevi ļoti stipri neesmu nemīlējis. Nekad. Varbūt pat ienīdu. Bet tas ir pārāk spēcīgs un biedējošs vārds, tāpēc to varu uzrakstīt tikai ar “varbūt”. Un bija par ko ienīst. Bet dvēsele, tāpat kā ķermenis, pielāgojas. Un tu dzīvo ar šo naidu, to nemanot. Līdz, piemēram, nespēj atspiesties BDSM sesijā. Ak, atdoties. Un saproti, ka kaut kas kaut kur ir saudzis ne tā. Un sāp. Vienmēr. Bet es sevi iemīlēšu. Jo dvēsele ir tāda pati kā ķermenis. Tā pielāgojas.”

Tēva sejas  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
65x66cm



“Pēc pusgada, kad biju uzgleznojusi šo darbu, es sapratu, ka tajā ir mans tēvs. Kreisajā pusē tāds, kādu redzēju es, kad vēl dzīvojām kopā, bet labajā – tāds, kurš mani neizvēlējās brīdī, kad man tas bija visvairāk vajadzīgs.”

Lūgšana  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
51x35cm

Sakrālais  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
51x35cm



Enģelis  
2026  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
35x50cm

Svētība  
2026  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
35x50cm

Dēmons  
2026  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
35x50cm

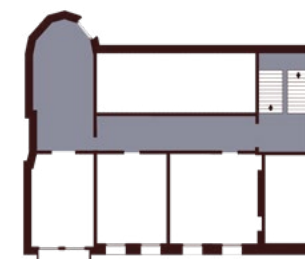
Mākslinieks un mākslas vēsturnieks arī ir cilvēki. Viņi aug un veidojas klišeju pasaulē, ko rada teksti – lasīti un jo īpaši nolasīti. Šādos, īpaši sengrieķu, tekstos mākslas un dabas attiecību ideja bija stingri hierarhiska. Daba ir ideālo tēlu pasaules izpausme – tāda, kas cilvēkam nekad pilnībā neatklāsies, bet vienmēr būs līdzās savā nepieejamajā hierarhiskumā. Tiecība pietuvoties šīm idejām tūkstošiem gadu bija mākslinieka uzdevums. Modernisms neko neatcēla, tikai pārbīdīja akcentus un paplašināja subjektīvā pieņemšanas lauku. Daba klusējot vēro savu sarežģītāko bērnu – cilvēku, kas rada. Bet šāds zīdāinis stiep

rociņas pret māti un redz vien duļķainu dabas pirmtēlu kā radošās enerģijas avotu.

Šajā zālē viss ir otrādi – un tāpēc viss ir ļoti savādi un mazliet neticami, taču pilnīgi reāli. Jā, tie ir tēli, kurus daļēji radījusi pati daba. Visnegaidītākais šajos audeklos ir tas, ka daba nolēma atteikties no mākslinieka kā pusvadītāja un pati paņēma otu. Precīzāk – tā darbojās kā tīkls, kā daudzu atsevišķu daļiņu savienojums: sēņu micēlijs. Sēnes uz audekla parādās kā tēli, bet māksliniece kļuva par dabas tulkotāju un arheoloģu – proti, nejaušajai lina un meža sēņu organisko struktūru mijiedarbībai

viņa ielika kultūras kodus, kuros ir augusi, ar kuriem ir operējusi un turpina operēt.

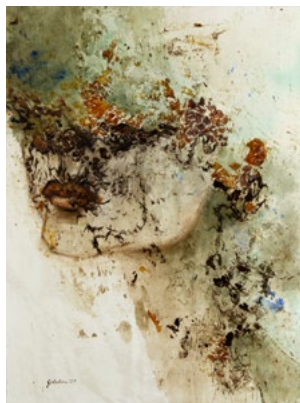
Tādējādi aplis noslēdzies, taču tā iekšpusē radusies pilnīgi jauna pieredze – koprade, kur līdzautore kļuva daba savā netulkojamībā. Un tur, kur vārdu nepietiek, vārdu pārņem tēls no atmiņas – individuālās un kolektīvās. Tā uz audekliem atklājās grieķu-romiešu un kristīgās mitoloģijas varoņi, Kristus un āksta aprises, augstprātīgā markīze de Merteija un vergs-lūdzējs. No teksta mums nekur neizbēgt, un dabai nav iespējams izvairīties no cilvēka.





"Es saucu savu ķermeni par Islandi. It kā no tā reiz būtu atkāpies ledājs, atstājot aiz sevis dziļas rētas. Man patīk vilkt plaukstu pa vēderu, sajust izkaltušās akmeņu straumes, ieplakas kalnos, ēnainus, raupjus nelīdzenumus, kur uzzied puķes. Es zinu – mana Islande gatavojas pavasarim."

Klusums  
2025  
sēnes, eļļa, lins, koks, 130x90cm



Islande  
2025  
sēnes, eļļa, хлопок, koks, 59x80cm



Zemes  
2022  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 99x68cm  
  
Meža princese  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, lins, koks, 120x65cm



Vikonts de Valmons  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 70x49cm



Marķīze de Merteija  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 51x35cm



Trauslā stiprība  
2026  
eļļa, audekls, 150x80cm

"Droši vien esmu viena no daudzajiem, kam dzīvē tīcis sarežģīts ceļš. Un tomēr – katra cilvēka ceļš ir unikāls, un par to pa īstam zinām tikai mēs paši. Es agri paliku vienatnē ar sevi un iemācījos dzīvot vientulības klusumā. Es zinu, kas ir nodevības sāpes, bet dzīve nepārtrauktā sasprindzinājumā un nebeidzamā stresā ir atstājusi savas pēdas, un mans ķermenis ir slimību nomocīts... un katru reizi, kad kritu, man šķita, ka vairs nepiecelšos. Taču apziņa, ka man esmu tikai es pati, palīdzēja man atkal un atkal savākt sevi pa gabaliņiem un piecelties. Es neļāvu sāpēm un vientulībai noteikt to, kas es esmu. Es izvēlējos saglabāt sevi – dzīvu, jūtošu un īstu."

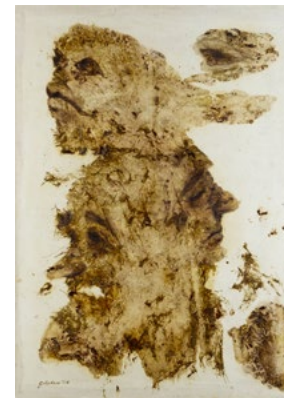


Deniss Evins  
Zoja Golubeva  
Urban aliens  
2025  
mixed media, 80x80x30cm

Džokers  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 70x44cm



Otrā pusē  
2026  
sēnes, eļļa, хлопок, koks, 105x73cm



# [Kōča Kinoko]

Visa tējas sēnes vēsture ir nepareizu vārdu virkne, bet man tā arī ir netaisnības un vientulības simbols. Patiesībā tējas sēne nemaz nav sēne un vārds “kombuča” ir tikai kļūdainais aizguvums no japāņu valodas. Mans projekts Kocha Kinoko tapa kā eksperiments, kura mērķis nebija labot vēsturiskās kļūdas, bet gan izmantot šo lingvistisko pārpratumu, lai radītu jaunu, kvazibioloģisku kultūru.

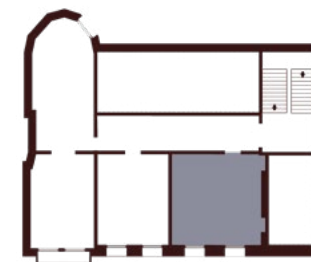
Saucot šo simbiotisko kultūru par sēni un ieslogot to izolētā stikla burkā, mēs nonākam pretrunā ar sevi. Mēs radām bīstamu semantisku precedentu daudz zinātnes nozaru krustpunktā. Īsta sēne pēc būtības ir daļa no lielāka, dzīva organisma – micēlija jeb sēņotnes. Lai tējas sēne patiesi kļūtu par sēni, mums ir jāizstrādā mākslīgais micēlijs un jāpiešķir tam signālu un transporta funkcijas, kas pārvērtīs katru atsevišķo sēni par daļu no lielākas, dzīvas sistēmas – Kocha Kinoko.

Paralēles šeit ir neizbēgamas: pirms četrdesmit gadiem man teica, ka esmu Evins. Pirms divdesmit gadiem man teica, ka esmu vīrietis. Un visus šos gadus man ir teikts, kas jādara. Vai mēs tiešām varam cerēt, ka, simtiem gadu saucot simbiotisku kultūru par sēni, mēs nemainīsim tās īpašības? Vai es varu mainīt subjekta morfoloģiju, mainot apkārtējo vidi atbilstoši semantiski pieteiktajām īpašībām? Kas notiks, ja es vairs nevienam nebūšu neko parādā un ļaušu savām idejām izplesties kā misiņa un čuguna micēlijam? Ja es došu tējas sēnei iespēju izklūt ārpus tai uzspiestajiem rāmjiem, vai es spēšu pats pamest savas apziņas radīto konteineru – trauku, kurā esmu nolemts vientulībai tāpat kā šīs tējas sēnes?

Es nolēmu radīt eksperimentu, kura mērķis ir pārvarēt plaisu starp vārdu un tā apzīmēto priekšmetu. Tā kā man bija skaidrs, ka vārdi-apzīmētāji kā viens no

pašidentifikācijas pamatelementiem ir jā saglabā, es nolēmu mainīt pašu subjektu. Citiem vārdiem sakot, es nolēmu padarīt tējas sēni par īstu sēni.

Atrodoties uz robežas starp ideju pasaules nozīmēm, fizikas un bioloģijas pasaules procesiem, es vēlos pierādīt nepieciešamību beidzot uzņemties atbildību par to, ko mēs vislabāk esam pratuši pēdējos tūkstošos gadus: dot visam nosaukumus, neizvērtējot, kā šie nosaukumi ietekmēs pašu subjektu.





Deniss Evins  
Kōcha Kinoko  
2025  
Mixed media, tēja sēnes  
200x120x150cm



Galvenais MikoLaborants Evins  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks  
69x49cm

“Mākslīgais micēlijs tējas sēnēm ir daļēja atbilde uz Zojas darbu sēriju, kurā viņa kā māksliniece kļuva par sēņu, to sporu nospiedumu un micēlija kartogrāfi. Tieši tad dzima ideja par divu pasaļu sastapšanos: dabisko un mākslīgo, organisko un tehnoloģisko. Viena no tām ir mežonīga un spontāna – māksla, kas dzimst no pašas dabas haosa interpretācijas. Otra ir precīza un inženiertehniska – cilvēka roku radīta, taču dzīvības spēku tā iegūst caur to pašu neparedzamo dabas pieskārienu.

Tas iedvesmoja vārdus, ko piedēvē projekta KoCha Kinoko galvenajam inženierim: “Atklājot micēliju pasaulei, mēs darām redzamu ideju bezmiesīgās būtības faktūru. Un, pētot tā miesu, mēs izprotam garu.”

Faliskā zīme pārpludina publisko telpu, no kuras patēriņa sabiedrība ir izrāvusi kolektīvo prātu un pat kolektīvās pēdas. Mēs vairs nesanākam kopā, lai protestētu. Ir slinkums iet pa mūsu dusmīgo senču pēdām – arodbiedrības nīkst, plaukst intīmveikali un digitālā pornogrāfija. Ķermeņa nobriešanai pubertātes laikā ir daudz izdalījumu. Starp tiem ir arī mākslinieciskais, visbiežāk ielas mākslas mēģinājumos: žogs, siena, sabiedriskā transporta pietura – urbānais molberts neprasa audekla uzstiepšanu. Spriegums savēlās ciešāk un viļņveidīgi sajūtam vietās, kas ir tik tālas no “labas audzināšanas” normām, kādas pasniedz Austrumeiropas valstu

puritāniskajās skolu programmās, ka trīs burti, kas nebūt nav ne miers, ne maijs, kļuva par nobriestoša ķermeņa sacelšanās simbolu pret post-neo-padomju sabiedrību, kurās tieksme joprojām tiek nodota “orgānu” izskatīšanai. Un lai arī orgāni tagad saucas citos vārdos, tajos joprojām sēž tagadējie un mūžam bijušie neiznīdējamās boļševiku-liekuļu partijas biedri, kas pārvērtā ķermeni par “orgsecinājumu”.

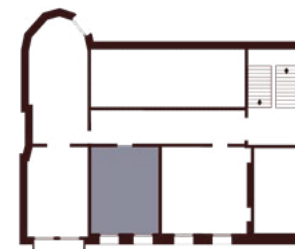
Tāpēc trīs burti ir diženākais savā īsumā ielas, lētu alus dzertuvju vai vienkārši dabiskas vēlmes atrašanās vietas manifests: zem sociāli kontrolētās kultūras jostasvietas.

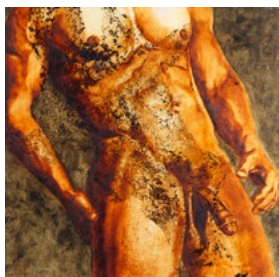
Šajā zālē vīriešu erektilie orgāni ir skaisti savā grieķiskajā citātiskumā: ķermeņi ir elastīgi un šķiet tūlīt no spermas uzsprāgs, lai pēc tam atgāztos uz pornogrāfijas industrijas glamūrīgajiem palāgiem. Skaties – negribu. Jā, negribu. Īpaši tad, kad “latviskais” eidžisms nolemj šos skaistus drīzai iesviešanai nevajadzīgo ķermeņu akā. Bet dvēseli un klusu aiziešanu mūžībā, uzticību un rūpes līdz pēdējam elpas vilcienam tur neviens nemaz nav meklējis.

Ar ko mūsu izstāde sākas, ar to tā arī beidzas – ar neiespējamību pietuvoties Otram.



Totēms  
2025  
sēnes, eļļa, lins, koks, 90x146cm





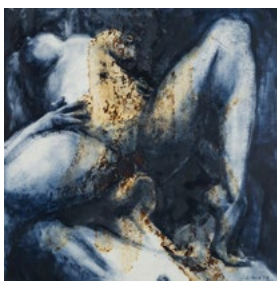
Miesa I  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 68x68cm  
Miesa II  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 68x68cm



Meža gars  
2017  
sēnes, papīrs, pora, koks,  
56x135cm



Miesa III  
2025  
sēnes, eļļa, papīrs, koks,  
67x67cm



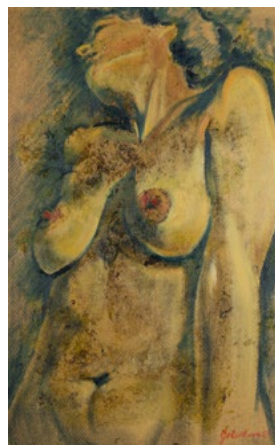
Multenes  
2025  
sēnes, papīrs, eļļa, koks,  
67x67cm



Tumsā  
2025  
sēnes, papīrs, eļļa, koks,  
67x67cm



Miesa IV  
2025  
sēnes, eļļa, koks, 74x51cm



Miesa V  
2025  
sēnes, eļļa, koks, 80x50cm

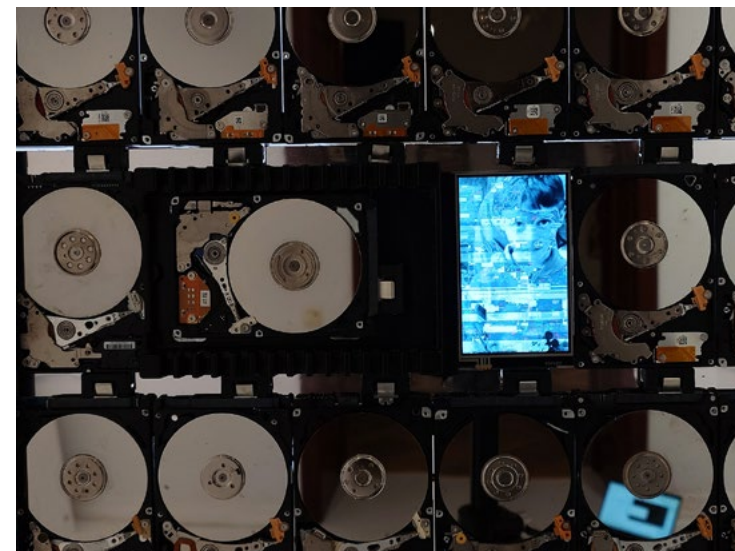


Adams I  
2024  
sēnes, eļļa, papīrs, koks, 104x80cm

"Rokas, saliktas bezgalībā.  
Šis ir stāsts par mīlestību,  
uzmanību, maigumu,  
cieņu un ticību. Ticību  
un cerību, ka tumsa,  
kurā mēs abi nonācām,  
izdzirdot viena no viņu  
biedējošu diagnozi,  
izšķīdīs, pazudīs. Man  
bija bail nepaspēt.  
Nepaspēt izgaismot uz  
audekla viņus abus un  
to, kas viņiem ir dārgs  
un simbolisks. Nepaspēt  
parādīt portretu abiem,  
pirms viņus šķīrs nāve,  
par kuras tuvošanos viņi  
zināja. Abi ieraudzīja.  
Es raudu."



Bezgalība  
2025  
eļļa, audekls, 70x100cm



Deniss Evins  
Noklusēts  
2025  
mixed media  
120x80x20cm

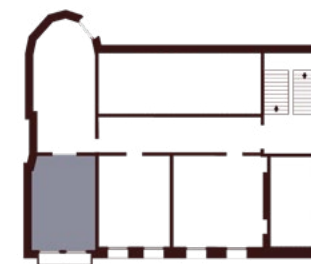
Man ir jāizdzīvo savs stāsts skaļi.  
Un šis stāsts mani atkal aprīs. Tas  
nozīmē, ka tas ir jāizlaiž kontrolētā  
telpā, jāsadala paredzamos  
algoritmos, jāizklāj nullēs un  
vieniniekos, jāiesukā vados un...  
jāizslēdz gaisma. It kā mums  
nebūtu no kā baidīties.

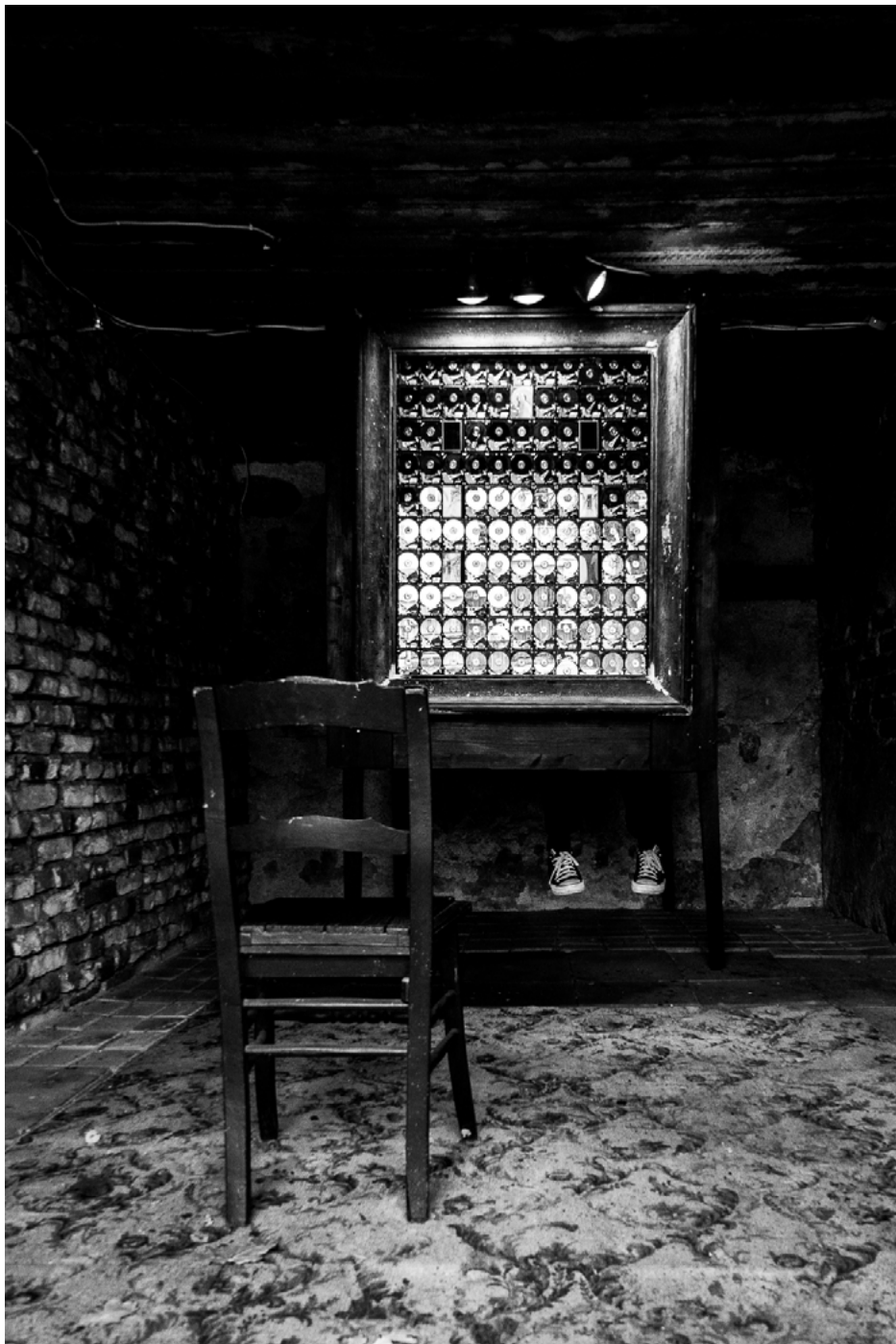
Es zinu, ka pirms gandrīz 35  
gadiem es gandrīz nomiru. Un,  
lai saglabātu pēdējo dzīvīguma  
palieku, es to paslēpu, iekalu  
aiz dzelzs restēm. Bet tagad  
man ir baisi aicināt citus par šī  
visa lieciniekiem – es slēpjos  
aiz tekstiem, aiz garāžām, aiz

sarežģītām metaforām; filtrēju  
plūsmas, dzēšu savus profilus  
sociālajos tīklos, svītroju savas  
vēlmes, taču bez citu liecības –  
to, kuriem pietiks drosmes un  
ziņkārības ieskatīties caur vitrāžai –,  
es nekad nevarēšu noticēt, ka aiz šī  
metāla vēl joprojām ir palicis kaut  
kas dzīvs.

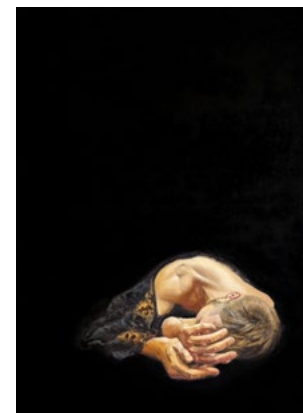
Man saka, ka es esmu dažāds,  
savāds, nopietns un arī ne pārāk,  
taču, sirds dziļumos nespējot  
pieņemt, ka kaut kas tāds varēja  
notikt ar mani šajā šķietami  
normālajā pasaulē, es atkal  
sastingstu savā sarkofāgā.

Un tagad esi Tu, kurš šajā  
dīvainajā, salauztajā spogulī – kas  
ar saviem nažiem nogriež visu  
manu atmiņu, sadala visu esošo  
bezdvēseliskos un tāpēc drošos  
pikseļos un komandās –, ieraudzīs  
manu savādo koku, kas uzaudzis  
izdedzinātā klajumā un zied  
neredzētiem ziediem. Un pēc tam,  
ja ieskatīsies vērīgāk, Tu, iespējams,  
ieraudzīsī savu koku un savus  
ziedus. Jo šis, lai arī salauzts, tomēr  
ir spogulis.





Deniss Evins  
Noklusēts  
2025  
mixed media  
120x80x20cm



Daniela  
2024  
eļļa, audekls,  
140x100cm,  
95x70cm  
no sērijas Do You See Me?

## Šajā bukletā

### Teksti:

Deniss Hanovs

Deniss Evins

Zoja Golubeva

Olga Isaeva

Jeļena Medvedska-Gļinska

### Fotogrāfijas:

Zoja Golubeva

Deniss Evins

Artūrs Dimenšteins

**Mūzika**, ko īpaši mūsu projektam radīja  
NEMAIER feat. NUANN (EST/FIN)

### Izstādē eksponēto darbu autore:

Zoja Golubeva

Darbi, kuros izmantotas meža sēnes, ir radīti autores tehnikā Micopainting.  
Sēnes ir vairākkārt apstrādātas un drošas ilgtermiņa eksponēšanai.

Mēs, Deniss un Zoja, izsakām sirsnīgu pateicību visiem, kuri mūs atbalstīja,  
iedvesmoja un palīdzēja radīt šos darbus un noorganizēt izstādi:

Denisam, Jeļenai, Irenai, Darjai, Timofejam, Mikaelam, Artūram, Jūlijai,  
Sergejam, Annai, Antonam, Aleksejam, Konstantīnam, Tatjanai, Jevgēnijam un  
daudziem citiem.

Īpaša pateicība visiem, kuri bija drosmīgi un atvērti – pozēja gleznām un  
dalījās savos stāstos, bailēs un cerībās.